

Düşleri Gömmek

– matruk · 05 Temmuz 2010

İlk çarpışmada bütün silahları bırakıp kaçmak, belki de en doğrusu buydu. İllaki zoru seçmek akıl işi değil mi acaba ?Sevmek, ölesiye istemek de yeterli değilmiş demek ki. Neden her kes aynı şeylerle avunurur durur ki. Hiç mi kendi dünyalarını keşfedemiyorlar? Üstelik de başkalarına engel oluyorlar. Her kesin bir düzende, bir yolda, bir istifte olmasını istiyorlar. Neden? Oysaki dünyadaki her kişi -bilirse eğer- gerçekten apayrı bir gizler ülkesidir. Çocukken yaptıklarını zı düşünün. Ne düşünceler içindeydiniz. Sonra ne oluyorsa yaş olgunlaşınca düşünceler, düşler ölüyor. Ve onları yine dirilir diye lime lime edilen derin toprağa gömüyoruz. Bu da yetmezmiş gibi başkalarını da aynı şeye zorluyoruz. Ona da iyilik ettiğimizi düşün- yoruz.

İşte, düşlerimiz ölünce biz de öldük. Salt yemek yiyoruz, yatıyoruz, kalkıyoruz. Konuşmuyoruz, bağırıyoruz, anlaşılmaz bir şeyler söylüyoruz. Ama konuşmuyoruz, anlayamıyoruz.

Bütün bu şeylere rağmen kendi adıma bazı düşleri yaşatmayı arzuladım. Bu yüzden kendimle gurur duyuyorum. Diğer insanlar bunu da yapmadı. Bir çok pişmanlıklarım, sıkıntıları var. Ama, yine de yaşamaya çalışıyorum. Ancak, biliyorum, bu da büyük bir hüsrarla bitecek. Yolun sonuna geldiğimde anlayacağım bunu.